

. Sygn. akt II C 549/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Wolski

Protokolant: Marta Gurtat

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa

M. T. (1)

przeciwko

M. T. (2)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 549/15

UZASADNIENIE

M. T. (1) wytoczył powództwo przeciwko M. T. (2)

o zapłatę kwoty 145.900 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Uzasadniając to żądanie powód wskazał, że 8 października 2007 r. K. D. (1) i M. T. (2) zawarli umowę przenoszącą własność nieruchomości położonej w M.. Cena nieruchomości została określona na kwotę 90.000 zł. W § 3 umowy M. T. (2) oświadczył, że nabycia nieruchomości dokonał za fundusze własne pochodzące z jego majątku osobistego, zaś umów majątkowych małżeńskich nie zawierał. Środki na zakup nieruchomości pozwany uzyskał od M. T. (1). Strony ustalił, że powód dokona przelewu pieniędzy bezpośrednio na rachunek bankowy sprzedającego. Przelew został dokonany przez powoda w dniu 8 października 2007 r. Z uwagi na fakt, że pozwany do dnia dzisiejszego nie zwrócił powodowi kwoty 145.900 zł, niniejsze powództwo stało się konieczne i uzasadnione.

W piśmie procesowym 22 grudnia 2015 r. powód wskazał, że kwota, którą uiszczył powód została przekazana z zastrzeżeniem zwrotu.

W piśmie procesowym z 11 stycznia 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że przekazana na jego rzecz kwota 145.900 zł była przedmiotem darowizny.

Sąd ustalił, co następuje:

8 października 2007 r. K. D. (1) i M. T. (2) zawarli umowę

w formie aktu notarialnego przenoszącą własność nieruchomości położonej w M., gmina H., oznaczonej w ewidencji gruntów nr 236/3, za cenę 90.000 zł.

8 października 2007 r. M. T. (1) dokonał przelewu kwoty 145.900 zł na rachunek bankowy E. D..

okoliczności bezsporne

Sąd pominął przy ustaleniu stanu faktycznego zeznania świadków K. D. (2) i E. D. z uwagi na ogólny, niejednoznaczny charakter tych zeznań. Sąd oddalił także wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powoda, gdyż uwzględnieniu tego wniosku sprzeciwiały się zasady wynikające z art. 299 k.p.c. Sąd oddalił również wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków wskazanych

w piśmie procesowym z 11 stycznia 2006 r., gdyż okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wynikały z przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

Na wstępie Sąd dostrzega potrzebę wyjaśnienia, że na stronie dochodzącej przez sąd ochrony prawnej ciąży co do zasady potrzeba sformułowania roszczenia w sposób dostatecznie jasny. Konieczne jest zatem nie tylko precyzyjne określenie żądania, ale także podanie w sposób wyraźny jego podstawy faktycznej.

Sąd nie jest uprawniony, aby za stronę występującą z powództwem decydować

o wyborze jednego z możliwych potencjalnie roszczeń. Sąd nie może zatem w sposób niezgodny z wyborem dokonany przez powoda odnosić się do roszczenia, którego nie dotyczy sprawa, gdyż takie postępowanie byłoby niezgodne z art. 321 k.p.c. Roszczenie

o zapłatę z tytułu obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia i roszczenie o zapłatę z tytułu wykonania umowy pożyczki, to dwa odrębne roszczenia, których zasadność podlega ocenie na podstawie odmiennych przesłanek (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 września 2006 r., VI Ca 300/06, OSA 2008/5/19).

Przywołana powyżej zasada, to jest spoczywający na powodzie obowiązek odpowiedniego określenia żądania jego podstawy faktycznej, odnosi się także do roszczenia strony, której dotyczyło niniejsze postępowanie, a to z uwagi na dyspozycję art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Nadto na powodzie w tej sprawie ciążył obowiązek udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia (art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.).

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa wskazywał na fakt zawarcia przez strony procesu umowy darowizny. Uwzględnienie stanowiska pozwanego co do niezasadności powództwa nie było jednak uzależnione od udowodnienia przez pozwanego faktu zawarcia umowy darowizny, skoro pozwany co do zasady wskazywał na brak podstaw do uznania zasadności powództwa. Obowiązki dowodowe spoczywały bowiem w tej sprawie w pierwszej kolejności na stronie powodowej.

Uzupełniając przedstawione stanowisko Sąd twierdzi, że analiza pozwu i dalszych pism procesowych złożonych przez powoda pozwala przyjąć, że powód nie żądał zapłaty przez pozwanego kwoty 145.900 zł z uwagi na konieczność spełnienia świadczenia wynikającego z zawartej umowy pożyczki, ale domagał się zapłaty tej kwoty tytułem zwrotu nienależnego świadczenia. Powód nie wskazywał bowiem na fakt zawarcia umowy pożyczki

i jej postanowienia, ale - starając się opisać okoliczności faktyczne towarzyszące wykonaniu przelewu i formułując wnioski dowodowe - odnosił się jedynie do dokonanego zastrzeżenia zwrotu wymienionej kwoty. W tej sytuacji, określając przedmiot sporu, Sąd ocenia,

że roszczenie powoda dotyczy w istocie zwrotu nienależnego świadczenia, co oznacza, że jego zasadność podlega badaniu przy uwzględnieniu normy wynikającej z art. 411 pkt 1 k.c. Okoliczność ta została niewątpliwie dostrzeżona przez powoda, co wynika ze złożonych przez tę stronę wniosków dowodowych.

W toku postępowania sądowego i w ramach postępowania dowodowego, powód nie wykazał, że spełniając świadczenie za pozwanego na rzecz zbywcy nieruchomości, dokonał tej czynności z zastrzeżeniem zwrotu. Istnienie tego rodzaju zastrzeżenia nie zostało udowodnione dokumentem sporządzonym w tym celu, czy też jakimkolwiek innym dowodem. W tej sytuacji powód nie może skutecznie domagać się do pozwanego świadczenia odpowiadającego kwocie przekazanej przelewem bankowym za powoda na rzecz osób trzecich.

Orzeczenie wydane w tej sprawie odnosi się do roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia, co oznacza między innymi, że stan rzeczy osądzonej ograniczony będzie wyłącznie do wymienionego roszczenia. W konsekwencji powód może wystąpić

z roszczeniem o zapłatę tej samej kwoty w oparciu o inną podstawę faktyczną, o ile uzna ponowne powództwo za uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.